

Een tijdje terug sprak ik de oprichtster van het weduwe netwerk en vertelde haar dat ik enorm verliefd ben. Ze reageerde met: “ik voel een nieuw blog aankomen”... Ik dacht: “Echt niet!”

Om verschillende redenen.

In de eerste plaats is Stichting de jonge weduwe, voor jonge weduwes. Nu was ik wel een jonge weduwe toen het lot mij en onze kinderen trof, maar inmiddels is het 10 jaar later en val ik heus in de categorie ‘Belegen Weduwe’.

Mijn oudste is zwanger van haar tweede kindje. Mijn middelste studeert af aan de filmacademie. Mijn jongste is niet meer minderjarig en doet eindexamen (Moeders zo troost voor 2 op alle drie!) De jongste slaagt vast en gaat dan na de zomer op kamers. Ik ben dan voor het eerst ‘echt’ alleen. Mijn gevoelens van een weduwe met lege nest syndroom doen er toe maar horen niet zo thuis in de leeftijdscategorie van de jonge weduwe. De jonge weduwe rent zich rot. Luiers, prikjes, clubjes, van en naar school en elke avond weer verhaaltje voorlezen, het spul in bad, op bed en dan zelf alleen naar bed. Alle eerste keren van je kindjes alleen meemaken. Eenzaam in je kamer met je eigen gevoelens. Netflix, chocola, wijn, facebook en wat al niet meer moet je de avond door helpen.

In de tweede plaats dacht ik dat het niet zo gepast is om verscheurde, binnenste buiten weduwes te trakteren op ‘I’m so happy’ tekst.

Pas toen het me trof dat ik heus heerlijk happy ben EN ook af en toe heus niet, vond ik dat ik wellicht iets kan bijdragen. Ook in mijn werk als rouwtherapeut en coach leef ik vaak mee met vrouwen die dezelfde weg af (moeten) leggen als ik.

Ik dacht wie weet als ik met mezelf als voorbeeld iets vertel dat dit herkenning, bevestiging en bemoediging brengt. Uiteindelijk is dat toch wat ik met mijn schrijfsels voor de jonge weduwe site beoog.

Ik ben soms behoorlijk BANG...

Bang om weer te verliezen. Met name aan de dood. Ik denk veel vaker aan Peter en ik denk vaker aan de eerste tijd na zijn dood. De pijn. De fysiek haast niet te dragen pijn. Het onomkeerbare afgesneden zijn. Mijn verlangen om hem te zien, spreken en voelen knalde toen mijn lijf uit. Het was zo onbeschrijflijk vol pijn. Wat een tijd... en vervolgens werd het de komende jaren niet makkelijker. Op een ander niveau zelfs zwaarder want het duurde en duurde maar. Hij kwam echt niet terug...

Dit alles nog eens?

Ja..?...! ! ... Geen kus willen missen. Iedere blik het waard vinden om dit misschien weer door te moeten gaan. Niet bepaald alleen vlinders en tralala gehuppel. Terwijl dat er ook echt is. Het niet samen kunnen zijn, (want geen 20 meer en dus beiden een volwassen vol leven met werk, kinderen, gedoe, ruimte voor jezelf, etc...) roept bij mij ook oude rouw gevoelens op. Alsof de wond ook weer een beetje open schuurt. Eenmaal samen ligt er een kostbare schat van “dat ik dit werkelijk mee mag maken” in mijn handen. Hoe met dit beiden om te gaan. Dat te erkennen, te ervaren, te delen... zoeken – zoeken – zoeken... durven – durven – durven...

En dan ook...

Bang voor het verkeerd te doen. Het te verkloten om het plat te zeggen. Ik heb een paar oefen relaties gehad. Één foute en één liefdevolle maar niet 'mijn' man. Ik heb daar van geleerd en met name over mezelf. Ik ben er achter gekomen (en in mijn werk als rouw therapeut en coach herken ik dit proces ook bij veel vrouwen) dat mijn huwelijk en liefde voor Peter, naast liefde, ook een soort 'oplossing' was van gevoelens van leegte en me niet geliefd voelen uit mijn jeugd.

Mijn onzekerheid, de leegte in mij zelf werd opgelost doordat Peter, de leukste man op aarde, van mij hield en ik van hem. Na mijn rouw over hem kwam er een dieper liggend gemis aan de oppervlakte. Een gemis wat ik (onbewust) eerst weer in een relatie dacht op te lossen.

Gelukkig heeft niet iedereen een gemis uit zijn jeugd die je door de liefde wilt oplossen maar heel veel mensen ook wel. Als dat zo is dan ga je dit tegenkomen. Het is namelijk niet door een ander op te lossen. Daar kom je achter door dat de ander dood gegaan is en je het met jezelf moet gaan klaren. Houd je wel genoeg van jezelf? Is het leven wel leuk zonder een ander? Kun je alles wat je voelt en denkt liefdevol ontvangen of blijft daar het gevecht met jezelf en het leven..?

...

Voor mij geldt echt dat de Liefde glans geeft. Aan Alles. Maar ik heb wel het proces van verbinden met mezelf eerst moeten aangaan. Steeds maar weer nieuwe rouwronddjes moeten maken.

Nu op mijn 54ste voel ik me soms onbeholpen en onervaren voor de Liefde met een hoofdletter. Maar ik ga het aan, zonder spelletjes, met open vizier en met het risico weer te verliezen. Ik vind mezelf deze Liefde waard... enne... Hem ook ;-)